

Arrest

nr. 292 515 van 31 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 2 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 augustus 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 19 augustus 2021 om internationale bescherming. Op 2 maart 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 7 maart 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in het dorp Watai (district Hesarak, regio Abzingani, provincie Nangarhar). U verklaarde Pashtoun en moslim te zijn. U ging naar school in Shadana tegenover Ozbakhel tot aan de 3de graad lager onderwijs. Daarna bent u gestopt met school omdat u uw vader begon te helpen met de landbouw op de velden. Ook ging u dagelijks twee keer naar de moskee van Watai om te bidden en koranlessen te volgen.

De taliban kwamen vaak langs in de moskee om na de lessen van de mullah te prediken. Op een dag vroeg uw vader hoe uw lessen waren. U antwoordde dat de lessen goed gingen maar dat ze veel spraken over de hemel en de jihad. Wanneer u dat aan uw vader had verteld mocht u van hem niet meer naar de lessen in de moskee gaan. De volgende dag nadat u was gestopt met naar de moskee te gaan kwamen de taliban reeds bij uw thuis langs en vroegen ze waar u was. Uw vader zei dat u niet kon komen omdat u ziek was. Twee dagen later kwamen ze opnieuw naar u vragen. Uw vader zei opnieuw dat u ziek was en dat ze u een aantal dagen moesten gerust laten. De taliban antwoordden dat hij zijn zoon naar hen diende te sturen. Deze keer besefte uw vader dat ze zijn zoon van hem gingen afpakken en zocht hij naar een manier om u uit Afghanistan te sturen.

De volgende dag ongeveer in mei 2021, bent u samen met uw neef uit Afghanistan vertrokken. U bent eerst door het district naar Khush Gombat gegaan waar u één nacht bij de familie van uw neef hebt doorgebracht. De volgende dag reisde u verder via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk door naar België waar u op 18 augustus 2021 aankwam. U diende een dag later op 19 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Zeven of acht dagen na uw vertrek arresteerden de taliban uw vader waarna ze hem gedurende 20 dagen hebben vastgehouden en geslagen. Hierdoor is uw vader gek geworden en slaagt hij regelmatig uw moeder en zussen.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw taskara (kopie), de taskara van uw vader (kopie) en een attest van een schooldiploma in België (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van uw verzet om terug naar de moskee te gaan en zich aan te sluiten bij de taliban om de jihad mee te gaan voeren (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 31/01/2023 p. 15,16). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw asiërelaas.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 26 augustus 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u hoewel u zich 16 jaar oud verklaarde op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar

was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde dat 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting was. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u echter niet precies te weten hoe oud u bent (CGVS, p. 5). Wanneer u werd gevraagd naar uw leeftijd bij vertrek uit Afghanistan verklaarde u 16 jaar te zijn maar herhaalde u verder geen informatie te hebben over uw leeftijd (CGVS, p. 5). U geconfronteerd dat u in België tot wel drie jaar ouder bent geschat verwees u opnieuw naar de leeftijd die u reeds had gezegd zonder enige andere verklaring (CGVS, p. 6). Dat u trachtte om aan de hand van een aanzienlijk jongere leeftijd de Belgische asielinstanties te misleiden, brengt uw algemene geloofwaardigheid echter ernstig in het gedrang, maar maakt ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara, die aangeeft dat u 7 jaar was in het jaar 2013. Bijkomend dient hierover te worden opgemerkt dat u slechts een kopie neerlegt, waardoor de echtheid van dit document niet kan worden nagegaan. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier).

Wat betreft de feiten die hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat u deze niet aannemelijk heeft weten te maken.

Zo is het niet plausibel dat uw vader niet zou hebben geweten van de rekrutering van kinderen door de taliban in de moskee, totdat u het hem vertelde (CGVS, p. 15,16). Uw verklaring dat iedereen in het dorp wist dat de taliban aanwezig waren in de moskee maar niet wisten dat de taliban hun kinderen aan het voorbereiden waren om de jihad te voeren, kan weinig overtuigen (CGVS, p. 27). U gevraagd sinds wanneer de taliban is beginnen preken in de moskee verklaarde u namelijk dat het al lang geleden is en altijd al zo is geweest (CGVS, p. 24). U verklaarde daarnaast dat uw vader zelf ook naar de moskee ging en op de hoogte was van de aanwezigheid van de taliban in de moskee (CGVS, p. 28). Bovendien gaf u zelf een voorbeeld aan van de zoon van de neef van uw vader die werd vermoord omdat hij niet met de taliban was meegegaan (CGVS, p. 26). Verwacht mag worden dat dit rond ging in het dorp dat de taliban de jongeren kwamen rekruteren. Zeker omdat er oudere jongeren weggingen uit het dorp om die reden (CGVS, p. 27). Bijgevolg kan het niet worden aangenomen dat uw vader niet op de hoogte was van de rekruteringspraktijken van de taliban in de moskee, wat de geloofwaardigheid van uw motieven ondermijnt. Hierbij samengaand is het evenmin plausibel dat u uw vader niet eerder inlichtte over de aanwezigheid uit schrik omdat ze reeds de neef van uw vader hadden gedood maar het dan weer wel plots deed nadat hij u vroeg hoe de lessen eigenlijk liepen (CGVS, p. 15,26). Zoals eerder aangehaald had u ook reeds eerder gezien dat jongeren, zoals de zoon van uw tante, het dorp hadden verlaten (CGVS, p. 27). Dat u dan niet zelf uw vader op de hoogte bracht, om samen met hem naar oplossingen te zoeken, is weinig aannemelijk.

Daarnaast bestaat er een gebrek aan kennis over de aanwezigheid van de taliban in de moskee, over de manier van rekrutering of over andere jongeren die al dan niet gerekruteerd werden door de taliban. Uw verklaringen over de preken van de taliban in de moskee van Watai zijn weinig doorleefd. U verklaarde dat de taliban in de moskee preekten over de jihad en dat jullie mee de jihad moesten voeren door een aanval te plegen op het districtshuis. Als dank zouden jullie naar de hemel zouden gaan waar 70 maagden op jullie zouden wachten. Ook zeiden de taliban dat jullie 'Ghazi' zouden worden, wat betekent dat jullie naar de hemel zouden gaan en dat jullie terug tot leven zouden komen als een held als jullie dood zouden gaan in een gevecht (CGVS, p. 15,16). Ze vroegen jullie om mee te helpen een aanval te doen op het districtshuis en het maakte daarbij niet uit hoe jullie zouden helpen, door te vechten, eten te verzamelen of te poetsen en kleren te wassen (CGVS, p. 16). U verklaarde verder dat de taliban altijd in de moskee waren en na het gebed of na de koran les begonnen te preken dat jullie 'Ghazi' zouden worden en naar de hemel zouden gaan vanaf dat jullie één soldaat zouden doden. Indien jullie niet zouden meevechten of jullie bij hen zouden aansluiten, zouden jullie als ongelovigen bestempeld worden (CGVS, p. 23).

Het is dan ook frappant dat de taliban zomaar nog voor de jongeren daadwerkelijk waren geïndoctrineerd, te kennen zouden geven dat ze een aanval op het districtshuis zouden plannen. Het risico op het uitlekken van die plannen is zeer groot, wanneer dat wordt verteld aan nog onbetrouwbare jongeren. Ook de taliban moet dit hebben geweten. Vervolgens kunnen ook de argumenten die ze aanhaalden om u te overtuigen aan de jihad deel te nemen allerm minst overtuigen. Het is weinig aannemelijk dat de taliban door enkele algemeen bekende en niet-uitgewerkte stellingen naar het hoofd van jongelingen te werpen ze hen trachten te overhalen om hun leven te wijden aan het bestrijden van de Afghaanse overheid en de buitenlandse troepen. U haalde namelijk aan dat de taliban reeds lange tijd kwamen preken in de moskee, waar u dagelijks tweemaal heen ging, en jullie meestal na het gebed opwachtten (CGVS, p. 19, 23-24). Wanneer u dan werd uitgenodigd uitgebreid te vertellen over hoe de preken van de taliban in uw lessen

precies liepen, kwam u niet verder dan dat ze veel over soldaten spraken, zoals dat ze slaven en de kinderen van Amerikanen zijn en dat jullie mee de aanval op het districtshuis moesten helpen uitvoeren (CGVS, p. 24). U nadien nogmaals gevraagd om te verduidelijken wat ze specifiek zeiden, herhaalde u dat ze steeds spraken over dezelfde zaken, met name over de hemel (CGVS, p. 25). Dat de taliban de jongeren trachtten te overhalen door u een paar ongepolijste en zelfs clichématige argumenten voor de voeten te gooien, is erg merkwaardig. Bovendien stelde u dat de taliban jullie hardhandig zouden aanpakken en jullie steeds sloegen in de moskee (CGVS, p. 28), terwijl u eerder aanhaalde dat de rekrutering door de taliban doorgaans gebeurde door te spreken met mensen en vriendschappen te sluiten (CGVS, p. 14).

Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt evenzeer dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zoals eerder aangehaald blijkt uit uw verklaringen namelijk dat alle jongeren in de moskee werden aangesproken tegen wil en dank en aldus niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Verder had u weinig kennis over de talibanleden die in de moskee kwamen preken. U stelde dat er twee tot vier talibanleden kwamen preken en kon drie namen geven, namelijk G. (...), Q. S. (...) en L./I. M. (...) (zie nota's talk, bijlage notities persoonlijk onderhoud). U kwam echter niet verder dan te duiden dat deze leden veel respect kregen van andere talibanleden maar dat u hun functie niet kende. Ook verklaarde u dat er soms nieuwe mensen kwamen om een preek te geven maar dat u niet weet wie deze mensen zijn (CGVS, p. 25). Dat u slechts enkele namen kan geven van talibs en van degene die u dan wel bij naam kent amper tot geen kennis hebt, is niet aannemelijk aangezien u dagelijks met hen te maken had in de moskee. Er moet bovendien op worden gewezen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in 2015 in het district Hesarak reeds een talib genaamd, L. M. (...), gestorven zou zijn. Zo deelde Afghan Islam Press (AIP) op maandag 19 januari 2015 mee dat de groepsleider van de oppositie, L. M. (...) was gedood tijdens een gevecht met de veiligheidstroepen in Tormani in Hesarak District. Dat er op enkele jaren tijd twee talibancommandanten in uw regio naar voren zouden treden onder dezelfde naam is hoogst onwaarschijnlijk.

Het is overigens evenzeer bijzonder merkwaardig en weinig aannemelijk dat u geen enkele informatie kan geven over mensen uit de lessen die effectief gerekruteerd werden door de taliban. Hiernaar gepeild verklaarde u dit niet te weten omdat het kleine jongens waren en de taliban jullie niet zeiden om mee te vechten maar ze slechts jullie aan het voorbereiden en overtuigen waren (CGVS, p. 25, 26). U kon echter niet aangeven vanaf welke leeftijd jongeren dan wel mee zouden moeten gaan vechten. U gaf enkel als verklaring dat de taliban zien wanneer iemand groot genoeg is of iemand van de madrassa is, maar ze moeten u eerst altijd voorbereiden en overtuigen (CGVS, p. 27). Het is weinig aannemelijk dat de taliban al die tijd dat u naar de moskee ging vrijblijvend wat kwamen preken om jongeren warm te maken voor de jihad, maar daarbij nooit iemand effectief rekruteerden. Deze verklaringen zijn bovendien tegenstrijdig met uw verklaringen over de preken waarbij de taliban jullie wel zouden hebben verteld om mee te helpen bij de aanval op het districtshuis en ze mensen forceerden mee te gaan en hen sloegen (CGVS, p. 15, 16, 23, 24, 27). Er dient verder opgemerkt te worden dat u vage verklaringen aflegde telkens u gevraagd werd naar dorpelingen die niet meer naar de lessen in de moskee kwamen omwille van de taliban. U verklaarde niet te weten of de taliban iemand hebben meegenomen en dat alle dorpelingen verplicht naar de moskee moesten komen (CGVS, p. 29). Ook kende u geen jongeren van uw klas die reeds aan hun vaders hadden verteld over de preken (CGVS, p. 28). Als er dorpelingen waren die niet naar de lessen kwamen dacht u ofwel dat ze ziek waren of dat ze werden geslagen en dan kwamen ze wel terug naar de moskee (CGVS, p. 29).

Gezien de door u geschetste context van het dorp is het echter weinig geloofwaardig dat u geen kennis heeft over welke dorpelingen werden gerekruteerd, vervolgd of zijn gevlucht.

Geconcludeerd wijzen bovenstaande elementen erop dat het algemeen geweten was dat de taliban actief was in het dorp en aan rekrutering van jongeren deed. Jongeren werden geforceerd meegenomen of geslagen doordat ze weigerden. Andere jongeren vluchtten naar Europa omdat ze zich niet wilden aansluiten bij de taliban. Deze indicaties tonen aan dat de aanwezigheid van de taliban een grote invloed had op uw familie en andere mensen uit uw dorp waardoor er van u verwacht kan worden om hierover doorleefde en concrete verklaringen te geven.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u incoherente verklaringen aflegde wat betreft de vervolgingsfeiten voor en na uw vertrek die uw geloofwaardigheid verder ondergraven. Zo verklaarde u dat de taliban reeds de volgende dag nadat u gestopt was met naar de moskee te gaan bij uw thuis waren langs geweest (CGVS, p. 30). Twee dagen later kwamen ze opnieuw en hebben ze gezegd tegen uw vader dat hij zijn zoon naar hun moest sturen (CGVS, p. 30). Echter, bij de DVZ had u verklaard dat de taliban slechts één keer waren langs geweest en dit pas op de derde dag was nadat u niet meer naar de moskee ging (vragenlijst CGVS, d.d. 09/02/2022, vraag 3.5). Bovendien is het vreemd dat u geen kennis heeft over wie van de taliban waren langs geweest of met hoeveel ze waren (CGVS, p. 31). U gevraagd waarom u deze vragen niet hebt gesteld aan uw vader zei u dat u zag dat uw vader zich zorgen maakte over u en hij met uw moeder aan het spreken was om te zien wat ze met u moesten doen (CGVS, p. 31). Dat u zich evenmin nadien lijkt geïnformeerd te hebben, is merkwaardig. Het voorgaande wijst op een gebrek aan kennis omtrent de bedreigingen van de taliban ten opzicht van uw familie en doen ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Daarnaast is het complete gebrek aan enige genomen veiligheidsmaatregelen tussen de dag dat u gestopt bent met naar de moskee te gaan en uw vertrek allerm minst aannemelijk. U verklaarde namelijk zelf dat u gedurende deze drie dagen thuis zat en niets hebt gedaan, u bent niet naar de moskee geweest en hebt geen gebed gedaan (CGVS, p. 31). U verder gevraagd wat er zou gebeuren als u niet zou terugkeren naar de moskee verklaarde u dat het bekend is wat de taliban zal doen en dat ze u ondersteboven zullen vastbinden aan uw voeten (CGVS, p. 30). Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat zowel u als uw vader geen maatregelen namen terwijl u op de hoogte bent dat de taliban u zouden zoeken en dat ze u zouden slagen en forceren om mee te gaan (CGVS, p. 27, 29). Dat u niet trachtte meteen weg te vluchten, ondanks dat u wist welke gevolgen u te wachten stonden, wijst op een gebrek aan belangstelling voor het risico dat u liep.

Tot slot doet uw povere kennis van de vervolgingsfeiten van taliban ten opzichte van uw familieleden sinds uw vertrek ernstige twijfels rijzen bij uw asielaanvraag. U gevraagd of er nog iets is gebeurd sinds uw vertrek verklaarde u dat uw vader gek is geworden en dat de taliban zeven of acht dagen na uw vertrek uw vader hebben meegenomen voor twintig dagen en hem hebben geslagen op zijn hoofd en gezicht (CGVS, p. 32). U gevraagd naar waar ze hem hadden meegenomen verklaarde u dit niet te weten en voegde u toe dat hij misschien ergens in hun basis was. Ook kon u niet verklaren hoe hij terug was vrijgekomen (CGVS, p. 34). Verwacht mag worden dat u toch enige basiskennis zou hebben met wat uw vader meemaakte en waar hij zou hebben verbleven, te meer daar u wel kan aangeven dat ze hem hebben gestampt en geslagen op zijn hoofd (CGVS, p. 33). Daarnaast bleek u niet op de hoogte te zijn of de taliban uw familie sinds die arrestatie nog op andere manieren hebben lastiggevallen. U geeft namelijk toe deze vraag niet gesteld te hebben (CGVS, p. 32, 34). Zonder enige concrete indicaties te geven, blijft u uiterst vaag herhalen dat ze hem uiteindelijk wel zullen vermoorden (CGVS, p. 32, 33). Wanneer specifiek wordt gepeild naar uw broers verklaart u dat ze nog te jong zijn om naar de moskee te gaan waardoor ze nog niet worden lastiggevallen door de taliban (CGVS, p. 33). Deze verklaring strookt echter niet met uw eerdere verklaringen dat u zelf naar de moskee ging toen u nog klein was en dat er zowel mensen jonger dan u, even oud of ouder dan u naar de moskee gingen en zo verschillende lessen volgden (CGVS, p. 18). Wanneer u verder werd geconfronteerd met de leeftijden van uw broers vastgesteld bij dienst Voogdij, namelijk 13, 9 en 6 jaar (fiche niet-begeleide minderjarige, d.d. 19/08/2021), gaf u aan dit te hebben gezegd zonder het juist te weten omdat ze u vroegen naar de naam en leeftijd (CGVS, p. 33). Deze verklaringen kunnen evenwel niet worden aanvaard aangezien moet worden benadrukt dat u in de asielaanvraag wordt geacht informatie te verstrekken die juist is en met de werkelijkheid overeenstemt.

Ook moet er op gewezen worden dat u niet op de hoogte bent van de algemene situatie in uw dorp sinds de machtsovername door de taliban. Zo heeft u geen idee hoe de veiligheidssituatie in uw dorp momenteel is en heeft u zich hierover ook niet geïnformeerd, noch over uw vrienden met wie u samen naar de moskee

ging. Bijvoorbeeld of er vrienden zijn die zich uiteindelijk al dan niet hebben aangesloten bij de taliban (CGVS, p. 34). Gelet op uw vrees om te worden gerekruteerd kan immers worden verwacht dat u zich ook na uw vertrek informeert over de problemen die u verhinderen om naar Afghanistan terug te keren, zeker indien ze een impact hebben op uw familie. Uw gebrek aan kennis hieromtrent ondermijnt dan ook in sterke mate het geloof in uw vluchtmotief.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de voorgehouden problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte

aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat

moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-

economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden,

zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van uw taskara werd reeds besproken. De taskara van uw vader zegt niets over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Uw inschrijvingsbewijs van school zegt evenmin iets over uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na erop gewezen te hebben dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst uit het dorp Watai, gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar te Afghanistan, niet worden betwist, gaat verzoeker als volgt in op een aantal motieven van de bestreden beslissing:

“1) De leeftijd van verzoeker

De tegenpartij meent vooreerst dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker op ernstige mate ondermijnd wordt door zijn verklaringen over zijn identiteit :

“(...)”.

Verzoeker kent zijn exacte geboortedatum niet (NPO, p. 5), maar heeft bij aankomst in België, zijn geboortedatum verklaard op basis van zijn taskara en de verklaringen van zijn ouders.

Wij lezen hieromtrent¹ :

“(...)”.

(vrije vertaling : (...)).

Op basis van zijn taskara en de verklaringen van zijn ouders, was hij 15 jaar oud (en dus weldegelijk minderjarig) toen hij in België aangekomen is.

Verzoeker heeft, op basis van wat zijn ouders hem altijd verteld hebben en op basis van zijn taskara, ter goede trouw, verklaard bij aankomst in België dat hij ongeveer 15 jaar oud was en heeft de Belgische asielinstanties nooit om de tuin willen leiden.

Hoewel de leeftijdsbeslissingen van de Dienst Voogdij buiten uw rechtspraak vallen, dient er ook opgemerkt te worden dat de medische onderzoeken die uitgevoerd werden op verzoeker, met name een tandheelkundig onderzoek, een sleutelbeenradiografie en een handpolsradiografie zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om een leeftijd te schatten.

In een artikel van 14 november 2014, dat in het Frans nieuwsblad Liberation werd gepubliceerd, leest men :

"(...)"

(Vrije vertaling : (...)).

Ook de Belgische Orde der Artsen stelt dat de interpretatie van een röntgenfoto "geen onfeilbare methode om de leeftijd van een persoon te bepalen"² is.

Verzoeker meent dan ook dat de resultaten van de medische testen die uitgevoerd worden om de leeftijd van een asielzoeker te bepalen een heel relatieve bewijswaarde hebben en dat er met veel voorzichtigheid moet omgegaan worden met de resultaten van zulke testen.

Om al deze redenen, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij zich nooit onterecht als minderjarige heeft willen voordoen en de tegenpartij nooit heeft trachten te misleiden omtrent zijn identiteit, zodat zijn beweerde leeftijd bij aankomst zijn "algemene geloofwaardigheid" niet kan aantasten. Door het tegenovergestelde te beweren, schendt de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht.

Hoe dan ook is de betwiste leeftijd van verzoeker helemaal onvoldoende om enige vorm van internationale bescherming te weigeren aangezien dit element op zich geen impact heeft op het risico op vervolging of op behandelingen in strijd met artikel 2 en 3 van het EVRM.

2) De aanwezigheid van de taliban in de madrassa

- De onwetendheid van de vader van verzoeker

De tegenpartij meent dat het niet plausibel is dat de vader van verzoeker niet zou hebben geweten van de rekrutering van hinderen door de taliban in de moskee:

"(...)".

Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd dat zijn vader wist dat er in de madrassa gepreekt werd en dat de jongeren ook voorbereid werden om de jihad te voeren. Daarom wilden de ouders van verzoeker niet dat verzoeker contact zou hebben met zijn neef, die naar de madrassa ging (NPO, p. 21 en 22). De vader van verzoeker wist dan ook dat sommige jongeren, zoals de zoon van de tante van verzoeker, het dorp hadden verlaten om zich al dan niet vrijwillig tot de taliban aan te sluiten. Deze jongeren gingen naar de madrassa en niet naar de moskee, terwijl verzoeker zelf naar de moskee ging.

De vader was zich integendeel niet bewust van het feit dat de talibanleden ook in de moskee de jongeren voorbereidden voor de jihad. Verzoeker legt uit dat de taliban in de moskee gezegd hadden dat jongeren dit niet mochten zeggen aan hun ouders. Verzoeker was ook bang dat, moest hij verteld hebben aan zijn vader over de voorbereidingen, zijn vader hem zou verbieden om nog naar de madrassa te gaan en hij hierdoor geslagen zou worden door de taliban of zelfs erger. Zo heeft verzoeker uitgelegd wat volgt (NPO, p. 26) :

"(...)"

Verder lijkt het duidelijk dat de tegenpartij geen rekening houdt met de geschetste veiligheidssituatie. De taliban hadden de controle in het dorp van verzoeker (NPO, p. 23) en waren er openlijk aanwezig. Alle jongeren waren in deze context verplicht om naar de moskee / madrassa te gaan om de koran te leren. Ook al wist de vader van verzoeker dat de taliban aanwezig waren in de moskee, had hij geen andere keuze dan zijn zoon naar de moskee te sturen (NPO, p. 29 : "...)", zie ook verder p. 30).

- De preken van de taliban in de moskee

De tegenpartij meent ook dat verzoeken een gebrek aan kennis vertoont over de aanwezigheid van de taliban in de moskee :

"(...)".

Verzoeker gaat niet akkoord met de conclusietrekking van de tegenpartij. Hij heeft in het kader van zijn vrij relaas reeds uitgelegd wat volgt (NPO, p. 15 - 16) :

"(...)".

In het kader van zijn vrij relaas, is verzoeker dus reeds heel gedetailleerd geweest over de inhoud van de preken van de taliban en wat er allemaal verteld werd in de moskee.

De tegenpartij heeft hierna slechts één keer gevraagd aan verzoeker hoe de preken in zijn werk gingen (vraag waarop verzoeker opnieuw uitvoerige informatie gegeven heeft, NPO, p. 23), maar heeft hierna geen enkele bijkomende vraag gesteld. Verzoeker dacht dan ook dat zijn antwoord bevredigend was, en heeft geen verdere informatie of details gegeven betreffende de preken van de taliban.

Voor wat betreft de aanval op het districtshuis, legt verzoeker uit dat de taliban in het algemeen spraken over een aanval op het districtshuis, omdat het districtshuis de macht van de vorige overheid symboliseerde : "(...)" (NPO, p. 24). De taliban hebben natuurlijk geen enkel concreet detail gegeven over hoe dat in zijn werk zou gaan, wie het districtshuis zou aanvallen, wanneer dit zou gebeuren, enz. Verzoeker legt ook uit dat de taliban constant aan het vechten waren tegen de overheid, en wel vaker aanvallen uitvoerden, ook op het districtshuis. Dit was dus geen goed bewaard geheim dat absoluut niet meegedeeld kon worden aan de dorpelingen, zoals de tegenpartij die laat uitschijnen.

- De algemeen beschikbare informatie

De tegenpartij meent ook dat het relaas van verzoeker niet in overeenstemming is met de beschikbare informatie :

"(...)"

Eerst en vooral, wenst verzoeker te benadrukken dat de conclusies die getrokken kunnen worden uit objectieve bronnen al afhangen van de definities die gehanteerd worden van de termen "vrijwillige" en "gedwongen" rekrutering. Wij lezen in een rapport van de Norwegian Country of Origin Information Centre, dat ook gehanteerd wordt door de tegenpartij in andere dossiers, en hoe dan ook algemeen beschikbaar is³ :

"(...)"

(Vrije vertaling : (...)).

De definitie van "gedwongen rekrutering" die bijvoorbeeld gehanteerd wordt door de UNHCR (die concludeert tot het feit dat gedwongen rekrutering eerder de uitzondering is) sluit de rekruteringsmechanismen op basis van bredere dwangstrategieën uit (p. 16):

"(...)"

(Vrije vertaling : (...)).

Verzoeker heeft echter nooit, in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, gezegd dat de taliban, zonder enige waarschuwing, bij hem is gekomen om hem meteen onder dwang mee te nemen (= gedwongen rekrutering), maar heeft gezegd dat de taliban hem hebben willen indoctrineren en rekruteren in de moskee, wat wel overeenkomt met de rekruteringsstrategieën van de taliban zoals deze worden uitgelegd in het rapport van de Norwegian Country of Origin Information Centre. Wij lezen inderdaad in dit rapport :

"(...)" (p. 12) (wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : (...)).

Wij lezen ook in hetzelfde rapport betreffende het belang van de madrassa's in de rekruteringsstrategieën van de Taliban :

"(...)" (p.16).

"(...)" (p. 15).

"(...)" (p. 22).

(Vrije vertaling : (...)).

Echter, wij lezen ook in dit rapport, betreffende de behandelingen die ondergaan worden door personen die zich verzetten tegen de rekruteringmechanismen van de taliban (p. 18) :

"(...)"

(Vrije vertaling : (...)).

De taliban oefenden weldegelijk de effectieve controle op het dorp van verzoeker. Zij waren ook overal aanwezig in het dorp (NPO, p. 23).

Verder lezen wij ook nog in het rapport :

"(...)"

(Vrije vertaling : (...)).

De verklaringen van verzoeker zijn dus helemaal niet tegenstrijdig met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt!

Omdat hij plotseling niet meer naar de moskee is gegaan, ondanks de preken van de taliban en de rekruteringspogingen in de moskee, heeft verzoeker duidelijk zijn verzet tegen de idéologie van de taliban geuit. Verzoeker heeft trouwens uitgelegd wet volgt : "(...)" (NPO, p.27).

Verzoeker wordt dus gezien als een ongelovige, in het bijzonder aangezien hij naar het buitenland is gevlucht.

In geval van terugkeer, vreest verzoeker dus dat hij door de lokale taliban, waartegen hij zijn verzet geuit heeft, vervolgd zal worden.

- De kennis van verzoeker over de talibanleden die in de moskee kwamen preken

De tegenpartij meent ook dat verzoeker weinig kennis heeft over de talibanleden die in de moskee kwamen preken :

"(...)"

De talibanleden gaven hun identiteit niet prijs, dit zou te gevaarlijk geweest zijn. Het lijkt dan ook logisch dat verzoeker geen andere namen kan geven van de taliban die preekten.

Betreffende de objectieve informatie, wenst verzoeker te benadrukken dat het hier om een andere L. M. (...) gaat. "L. M. (...)" is een bijnaam die wel vaker gebruikt wordt door de taliban.

3) De vervolgingsfeiten in Afghanistan

De tegenpartij meent ook dat verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegt betreffende de vervolgingsfeiten.

"(...)"

Verzoeker betwist het feit dat het hier om een tegenstrijdigheid gaat. Hij heeft duidelijk uitgelegd dat de taliban, de dag nadat hij niet meet naar de moskee is gegaan, een jongen van het dorp hebben gestuurd om te weten waarom hij niet aanwezig was (NPO, p. 30). Het is pas twee dagen na dit bezoek (dus 3 dagen nadat verzoeker niet meer naar de moskee is gegaan) dat de taliban persoonlijk naar het huis van verzoeker zijn gekomen. Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij slechts met een deel van de verklaringen van verzoeker rekening houdt, deze interpreteert maar zich niet houdt aan wat er daadwerkelijk gezegd werd.

Voor wat betreft de identiteit van de talibanleden, verwijst verzoeker naar wat supra vermeld werd. Hij benadrukt ook dat hij op dat moment niet persoonlijk aanwezig was. Het is voor hem dan ook heel moeilijk om details te geven betreffende het huisbezoek van de taliban.

De tegenpartij meent verder :

"(...)"

Verzoeker legt uit dat hij, in eerste instantie, geen andere keuze had dan af te wachten wat er ging gebeuren. Hij benadrukt dat het wel vaker voorkwam dat de jongeren niet naar de moskee gingen, maar dat zij na enkele dagen terugkeerden (NPO, p. 29).

Verzoeker heeft ook duidelijk verklaard dat zijn vader gezegd had aan de taliban dat zijn zoon ziek was (NPO, p. 30) en dat verzoeker tijdens enkele dagen niet naar de moskee zou kunnen komen (wat ook vaker gebeurde met andere dorpingen - NPO, p. 29).

Toen de taliban naar het huis van verzoeker zijn gekomen, heeft de vader van verzoeker begrepen dat zij heel serieus waren, dat hij zijn zoon zou moeten terugsturen naar de moskee, en dat hij dus geen andere keuze had dan zijn zoon naar het buitenland te sturen als hij niet wilde dat zijn zoon gerekruteerd zou worden door de taliban.

4) De vervolgingsfeiten na het vertrek van verzoeker

De tegenpartij meent dat de povere kennis van verzoeker van de vervolgingsfeiten van de taliban ten opzichte van zijn familieleden sinds zijn vertrek ernstige twijfels doen rijzen bij zijn asielrelaas.

Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd dat zijn vader meegenomen werd door de taliban, tijdens 20 dagen, en dat hij hard geslagen werd (NPO, p. 33). Verzoeker weet niet naar waar zijn vader meegenomen werd, omdat zijn vader dit zelf niet weet (hij werd geblinddoekt meegenomen). Verzoeker heeft ook uitgelegd dat zijn vader dankzij de bemiddeling van de malik en dorpsouderen uiteindelijk is kunnen vrijkomen (NPO, p. 34)."

Vervolgens kaart verzoeker de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering aan. Hij stipt aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2021 en sinds bijna twee jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld en diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, dat hij veel vrienden heeft en dat hij perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, aldus verzoeker. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend en na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a *fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een

zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *Sharia*-wet. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat de behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan de laatste jaren uitvoerig werd besproken en gedocumenteerd, ter staving waarvan hij citeert uit diverse bronnen, maar dat er een jaar na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. Wel vreest hij dat de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijks zeer ernstig zullen zijn aangezien de taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan en de *Sharia*-wet streng toepassen. Hij wijst ook nog op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022.

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel waarvan hij meent dat dit hem moet worden gegund.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker uitgebreid toelichting bij de huidige humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan en over het gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Hij meent dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en analyseert het willekeurig geweld in Afghanistan met verwijzingen naar algemene informatie, waaruit hij concludeert dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

2.2. Stukken

In de inventaris der stukken bij het verzoekschrift refereert verzoeker aan het rapport “*Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation»*” van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van zijn verzet om terug naar de moskee te gaan en zich aan te sluiten bij de taliban om de *jihad* mee te gaan voeren, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (E) de door hem ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze deze beslissing kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omdat hij er vreest dat de taliban hem zouden willen doden omwille van zijn verzet om terug naar de moskee te gaan en zich bij hen aan te sluiten om mee *jihad* te gaan voeren.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van zijn *taskara*, van de *taskara* van zijn vader en van een Belgisch schoolattest (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten'). De *taskara*'s hebben betrekking op de identiteit van verzoeker (en zijn vader), doch staven op geen enkele wijze de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend in Afghanistan. Het Belgisch schoolattest heeft betrekking op zijn integratie in België en staft de door verzoeker voorgehouden problemen in Afghanistan evenmin.

Het rapport “Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation»” van OSAR van 26 maart 2021 waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), bevat louter algemene informatie en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze als volgt oordeelt:

“Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 26 augustus 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u hoewel u zich 16 jaar oud verklaarde op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde dat 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting was. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u echter niet precies te weten hoe oud u bent (CGVS, p. 5). Wanneer u werd gevraagd naar uw leeftijd bij vertrek uit Afghanistan verklaarde u 16 jaar te zijn maar herhaalde u verder geen informatie te hebben over uw leeftijd (CGVS, p. 5). U geconfronteerd dat u in België tot wel drie jaar ouder bent geschat verwees u opnieuw naar de leeftijd die u reeds had gezegd zonder enige andere verklaring (CGVS, p. 6). Dat u trachtte om aan de hand van een aanzienlijk jongere leeftijd de Belgische asielinstanties te misleiden, brengt uw algemene geloofwaardigheid echter ernstig in het gedrang, maar maakt ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara, die aangeeft dat u 7 jaar was in het jaar 2013. Bijkomend dient hierover te worden opgemerkt dat u slechts een kopie neerlegt, waardoor de echtheid van dit document niet kan worden nagegaan. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier).”

Verzoeker voert aan dat hij zijn exacte geboortedatum niet kent en dat hij bij aankomst in België zijn geboortedatum te goeder trouw verklaard heeft op basis van zijn *taskara* en de verklaringen van zijn ouders. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij dacht dat hij ongeveer 16 jaar was op het moment dat hij vertrok uit Afghanistan en dat hij dat “zomaar” gezegd heeft om zijn asielaanvraag in te dienen, maar dat hij geen informatie heeft over zijn leeftijd (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Een dergelijke houding is weinig ernstig. Bovendien is het weinig aannemelijk dat zijn ouders zijn werkelijke leeftijd niet zouden kennen of zomaar lukraak een datum aan hem zouden opgeven wanneer hij hen naar zijn geboortedatum zou vragen. Gelet hierop en op het significante verschil tussen de opgegeven leeftijd en de leeftijd zoals deze blijkt uit de medische test, kan verzoeker dan ook niet overtuigen waar hij voorhoudt “*ter goede trouw*” te zijn en de Belgische asielinstanties niet om de tuin te hebben willen leiden. Er kan immers niet worden aangenomen dat verzoekers ouders zich dermate zouden vergissen over de leeftijd van hun zoon.

Waar verzoeker nog kritiek uit op de medische onderzoeken die op hem werden uitgevoerd, wijst de Raad er op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling

(adm. doss., stuk 5, map 'DVZ', Beslissing van de Dienst Voogdij). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Voor zover verzoeker nog laat gelden dat zijn betwiste leeftijd helemaal onvoldoende is om enige vorm van internationale bescherming te weigeren aangezien dit element op zich geen impact heeft op het risico op vervolging of op behandelingen in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM, beperkt hij zich louter tot het minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing, zonder de gedane vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Hoe dan ook wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij in Afghanistan een geponde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Zo stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vast dat verzoeker de feiten die hebben geleid tot zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft weten te maken. Zij wijst wat dat betreft vooreerst op het volgende:

“Zo is het niet plausibel dat uw vader niet zou hebben geweten van de rekrutering van kinderen door de taliban in de moskee, totdat u het hem vertelde (CGVS, p. 15,16). Uw verklaring dat iedereen in het dorp wist dat de taliban aanwezig waren in de moskee maar niet wisten dat de taliban hun kinderen aan het voorbereiden waren om de jihad te voeren, kan weinig overtuigen (CGVS, p. 27). U gevraagd sinds wanneer de taliban is beginnen preken in de moskee verklaarde u namelijk dat het al lang geleden is en altijd al zo is geweest (CGVS, p. 24). U verklaarde daarnaast dat uw vader zelf ook naar de moskee ging en op de hoogte was van de aanwezigheid van de taliban in de moskee (CGVS, p. 28). Bovendien gaf u zelf een voorbeeld aan van de zoon van de neef van uw vader die werd vermoord omdat hij niet met de taliban was meegegaan (CGVS, p. 26). Verwacht mag worden dat dit rond ging in het dorp dat de taliban de jongeren kwamen rekruteren. Zeker omdat er oudere jongeren weggingen uit het dorp om die reden (CGVS, p. 27). Bijgevolg kan het niet worden aangenomen dat uw vader niet op de hoogte was van de rekruteringspraktijken van de taliban in de moskee, wat de geloofwaardigheid van uw motieven ondermijnt. Hierbij samengaand is het evenmin plausibel dat u uw vader niet eerder inlichtte over de aanwezigheid uit schrik omdat ze reeds de neef van uw vader hadden gedood maar het dan weer wel plots deed nadat hij u vroeg hoe de lessen eigenlijk liepen (CGVS, p. 15,26). Zoals eerder aangehaald had u ook reeds eerder gezien dat jongeren, zoals de zoon van uw tante, het dorp hadden verlaten (CGVS, p. 27). Dat u dan niet zelf uw vader op de hoogte bracht, om samen met hem naar oplossingen te zoeken, is weinig aannemelijk.”

Door louter aan te voeren dat zijn vader wist dat er in de *madrassa* gepreekt werd en dat jongeren er voorbereid werden om de *jihad* te voeren, maar dat zijn vader zich niet bewust was van het feit dat de taliban ook in de moskee de jongeren voorbereidden voor de *jihad*, kan verzoeker niet overtuigen. Hij beperkt zich met dit betoog immers tot een herhaling van zijn asielrelaas en zijn eigen standpunt, namelijk dat zijn vader niet zou hebben geweten van de rekrutering van kinderen door de taliban in de moskee, zonder evenwel de motieven van de bestreden beslissing daarover te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van dit element uit zijn asielrelaas weerlegt verzoeker de hierboven aangehaalde vaststellingen van de bestreden beslissing niet.

Verder acht ook de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker zijn vader niet eerder inlichtte over de rekrutering van kinderen door de taliban in de moskee. Zijn uitleg dat de taliban in de moskee gezegd hadden dat jongeren dit niet mochten zeggen aan hun ouders en dat hij bang was dat zijn vader hem zou verbieden nog naar de moskee te gaan en dat hij hierdoor door de taliban geslagen zou worden of zelfs erger, kan dit niet verschonen. Nu verzoeker gezien zou hebben dat andere jongeren, zoals de zoon van zijn tante, het dorp hadden verlaten omwille van de preken van de taliban in de moskee (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27), kon wel degelijk van hem worden verwacht dat hij zijn vader eerder op de hoogte zou hebben gebracht, zodat zij samen naar oplossingen konden zoeken.

Waar verzoeker de adjunct-commissaris vervolgens verwijt geen rekening te hebben gehouden met de geschetste veiligheidssituatie en stelt dat de taliban de controle hadden in zijn dorp, waardoor zijn vader, zelfs al zou hij hebben geweten dat de taliban aanwezig waren in de moskee, geen andere keuze had dan hem naar de moskee te sturen, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker verklaarde dat zijn vader er wel van op de hoogte was dat de taliban aanwezig waren in de moskee, maar niet wist dat zij er ten aanzien van de kinderen preekten en de kinderen er aan het voorbereiden waren om de *jihad* te voeren (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27-28).

Hoe dan ook weerlegt of ontkracht hij met zijn uitleg dat zijn vader geen andere keuze had dan hem naar de moskee te sturen de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing niet. Dat zijn vader toch geen andere keuze had dan hem naar de moskee te sturen en er dus geen enkele oplossing gevonden kon worden, is weinig aannemelijk. Dit kan bijgevolg geen uitleg vormen voor het gegeven dat verzoeker zijn vader niet eerder op de hoogte bracht van de preken van de taliban.

Vervolgens stelt de adjunct-commissaris op goede gronden dat verzoeker een gebrek aan kennis vertoont over de aanwezigheid van de taliban in de moskee, over de manier van rekrutering of over andere jongeren die al dan niet gerekruteerd werden door de taliban. De adjunct-commissaris wijst in dit verband vooreerst op verzoekers weinig doorleefde verklaringen over de preken van de taliban in de moskee van Watai:

“U verklaarde dat de taliban in de moskee preekten over de jihad en dat jullie mee de jihad moesten voeren door een aanval te plegen op het districtshuis. Als dank zouden jullie naar de hemel zouden gaan waar 70 maagden op jullie zouden wachten. Ook zeiden de taliban dat jullie ‘Ghazi’ zouden worden, wat betekent dat jullie naar de hemel zouden gaan en dat jullie terug tot leven zouden komen als een held als jullie dood zouden gaan in een gevecht (CGVS, p. 15,16). Ze vroegen jullie om mee te helpen een aanval te doen op het districtshuis en het maakte daarbij niet uit hoe jullie zouden helpen, door te vechten, eten te verzamelen of te poetsen en kleren te wassen (CGVS, p. 16). U verklaarde verder dat de taliban altijd in de moskee waren en na het gebed of na de koran les begonnen te preken dat jullie ‘Ghazi’ zouden worden en naar de hemel zouden gaan vanaf dat jullie één soldaat zouden doden. Indien jullie niet zouden meevechten of jullie bij hen zouden aansluiten, zouden jullie als ongelovigen bestempeld worden (CGVS, p. 23).

Het is dan ook frappant dat de taliban zomaar nog voor de jongeren daadwerkelijk waren geïndoctrineerd, te kennen zouden geven dat ze een aanval op het districtshuis zouden plannen. Het risico op het uitlekken van die plannen is zeer groot, wanneer dat wordt verteld aan nog onbetrouwbare jongeren. Ook de taliban moet dit hebben geweten. Vervolgens kunnen ook de argumenten die ze aanhaalden om u te overtuigen aan de jihad deel te nemen allerm minst overtuigen. Het is weinig aannemelijk dat de taliban door enkele algemeen bekende en niet-uitgewerkte stellingen naar het hoofd van jongelingen te werpen ze hen trachten te overhalen om hun leven te wijden aan het bestrijden van de Afghaanse overheid en de buitenlandse troepen. U haalde namelijk aan dat de taliban reeds lange tijd kwamen preken in de moskee, waar u dagelijks tweemaal heen ging, en jullie meestal na het gebed opwachtten (CGVS, p. 19, 23-24). Wanneer u dan werd uitgenodigd uitgebreid te vertellen over hoe de preken van de taliban in uw lessen precies liepen, kwam u niet verder dan dat ze veel over soldaten spraken, zoals dat ze slaven en de kinderen van Amerikanen zijn en dat jullie mee de aanval op het districtshuis moesten helpen uitvoeren (CGVS, p. 24). U nadien nogmaals gevraagd om te verduidelijken wat ze specifiek zeiden, herhaalde u dat ze steeds spraken over dezelfde zaken, met name over de hemel (CGVS, p. 25). Dat de taliban de jongeren trachtten te overhalen door u een paar ongepolijste en zelfs clichématige argumenten voor de voeten te gooien, is erg merkwaardig. Bovendien stelde u dat de taliban jullie hardhandig zouden aanpakken en jullie steeds sloegen in de moskee (CGVS, p. 28), terwijl u eerder aanhaalde dat de rekrutering door de taliban doorgaans gebeurde door te spreken met mensen en vriendschappen te sluiten (CGVS, p. 14).”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij reeds heel gedetailleerd is geweest over de inhoud van de preken van de taliban en wat er allemaal verteld werd in de moskee en ter staving daarvan citeert uit de verklaringen die hij in het kader van zijn vrij relaas aflegde. Zoals ook door de adjunct-commissaris wordt opgemerkt, haalde verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud slechts enkele algemeen bekende, niet-uitgewerkte, ongepolijste en clichématige stellingen aan die de taliban zouden hebben gebruikt om de jongeren te overhalen. Verzoeker betoogt vervolgens dat de *protection officer* hem na zijn vrij relaas slechts één keer gevraagd heeft hoe de preken in zijn werk gingen en stelt dat hij hierop opnieuw uitvoerig antwoordde, maar dat er hierna geen enkele bijkomende vraag werd gesteld, waardoor hij dacht dat zijn antwoord bevredigend was. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat hij na het vrij relaas niet eenmaal de kans kreeg om in detail uit te leggen hoe het preken in de moskee in zijn werk ging (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23), maar dat er hem ook daarna nog werd gevraagd hoe het ging in zijn lessen als de taliban preekten (*ibid.*, p. 24) en of de taliban steeds dezelfde zaken herhaalden die hij nu al herhaaldelijk verklaarde gedurende zijn persoonlijk onderhoud of dat zij soms iets nieuws vertelden gedurende de preken (*ibid.*, p. 25). Bijgevolg kreeg verzoeker wel degelijk meermaals de kans om gedetailleerde verklaringen af te leggen over de preken van de taliban, doch kwam hij telkens niet verder dan de algemeen bekende, niet-uitgewerkte, ongepolijste en clichématige stellingen die de taliban zouden hebben gebruikt om de jongeren te overhalen om hun leven te wijden aan het bestrijden van de Afghaanse overheid en de buitenlandse troepen.

Verzoeker voert vervolgens aan dat de taliban in het algemeen spraken over een aanval op het districtshuis, dat zij hierover geen enkel concreet detail gegeven hebben en dat zij wel vaker aanvallen uitvoerden op het districtshuis, zodat het gegeven dat zij opnieuw een aanval op het districtshuis zouden plannen geen goed bewaard geheim was dat absoluut niet meegedeeld kon worden aan de dorpingen. Dit betoog kan echter niet volstaan. Zelfs indien de taliban wel vaker aanvallen op het districtshuis zouden hebben uitgevoerd en zij geen enkel concreet detail zouden hebben gegeven over hoe de aanval in zijn werk zou gaan, is het niet aannemelijk dat de taliban de nog onbetrouwbare jongeren hiervan op de hoogte zouden stellen. Indien dit zou uitlekken kan er immers worden verwacht dat de toenmalige Afghaanse overheid dit plan van de taliban verder had kunnen onderzoeken en eventueel veiligheidsmaatregelen had kunnen nemen, waardoor het plan zou kunnen mislukken.

Verder merkt de adjunct-commissaris terecht op dat verzoeker weinig kennis had over de talibanleden die in de moskee kwamen preken. Zij duidt dit in de bestreden beslissing als volgt:

“U stelde dat er twee tot vier talibanleden kwamen preken en kon drie namen geven, namelijk G. (...), Q. S. (...) en L./I. M. (...) (zie nota’s tolk, bijlage notities persoonlijk onderhoud). U kwam echter niet verder dan te duiden dat deze leden veel respect kregen van andere talibanleden maar dat u hun functie niet kende. Ook verklaarde u dat er soms nieuwe mensen kwamen om een preek te geven maar dat u niet weet wie deze mensen zijn (CGVS, p. 25). Dat u slechts enkele namen kan geven van talibs en van degene die u dan wel bij naam kent amper tot geen kennis hebt, is niet aannemelijk aangezien u dagelijks met hen te maken had in de moskee. Er moet bovendien op worden gewezen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in 2015 in het district Hesarak reeds een talib genaamd, L. M. (...), gestorven zou zijn. Zo deelde Afghan Islam Press (AIP) op maandag 19 januari 2015 mee dat de groepsleider van de oppositie, L. M. (...) was gedood tijdens een gevecht met de veiligheidstroepen in Tormani in Hesarak District. Dat er op enkele jaren tijd twee talibancommandanten in uw regio naar voren zouden treden onder dezelfde naam is hoogst onwaarschijnlijk.”

Dat de talibanleden hun identiteit niet prijs gaven omdat dit te gevaarlijk zou zijn geweest, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien klemt met het gegeven dat verzoeker wel de namen van de talibanleden G., Q. S. en L./I. M. kon geven. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoeker de namen van deze talibanleden wél zou kennen, terwijl hij omwille van veiligheidsredenen niet in staat zou zijn geweest om de andere namen te kennen. Bovendien weerlegt noch ontkracht verzoeker met dit betoog de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij de functies van G., Q. S. en L./I. M. niet kent en amper tot geen kennis over hen heeft. Dat het *in casu* om een andere L. M. gaat dan diegene waarnaar de adjunct-commissaris verwijst en dat L. M. een bijnaam is die wel vaker gebruikt wordt door de taliban, zijn eveneens loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Het is overigens evenzeer bijzonder merkwaardig en weinig aannemelijk dat u geen enkele informatie kan geven over mensen uit de lessen die effectief gerekruteerd werden door de taliban. Hiernaar gepeild verklaarde u dit niet te weten omdat het kleine jongens waren en de taliban jullie niet zeiden om mee te vechten maar ze slechts jullie aan het voorbereiden en overtuigen waren (CGVS, p. 25, 26). U kon echter niet aangeven vanaf welke leeftijd jongeren dan wel mee zouden moeten gaan vechten. U gaf enkel als verklaring dat de taliban zien wanneer iemand groot genoeg is of iemand van de madrassa is, maar ze moeten u eerst altijd voorbereiden en overtuigen (CGVS, p. 27). Het is weinig aannemelijk dat de taliban al die tijd dat u naar de moskee ging vrijblijvend wat kwamen preken om jongeren warm te maken voor de jihad, maar daarbij nooit iemand effectief rekruteerden. Deze verklaringen zijn bovendien tegenstrijdig met uw verklaringen over de preken waarbij de taliban jullie wel zouden hebben verteld om mee te helpen bij de aanval op het districtshuis en ze mensen forceerden mee te gaan en hen sloegen (CGVS, p. 15, 16, 23, 24, 27). Er dient verder opgemerkt te worden dat u vage verklaringen aflegde telkens u gevraagd werd naar dorpingen die niet meer naar de lessen in de moskee kwamen omwille van de taliban. U verklaarde niet te weten of de taliban iemand hebben meegenomen en dat alle dorpingen verplicht naar de moskee moesten komen (CGVS, p. 29). Ook kende u geen jongeren van uw klas die reeds aan hun vaders hadden verteld over de preken (CGVS, p. 28). Als er dorpingen waren die niet naar de lessen kwamen dacht u ofwel dat ze ziek waren of dat ze werden geslagen en dan kwamen ze wel terug naar de moskee (CGVS, p. 29).

Gezien de door u geschetste context van het dorp is het echter weinig geloofwaardig dat u geen kennis heeft over welke dorpingen werden gerekruteerd, vervolgd of zijn gevlucht.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing ook nog op goede gronden als volgt:

“Geconcludeerd wijzen bovenstaande elementen erop dat het algemeen geweten was dat de taliban actief was in het dorp en aan rekrutering van jongeren deed. Jongeren werden geforceerd meegenomen of geslagen doordat ze weigerden. Andere jongeren vluchtten naar Europa omdat ze zich niet wilden aansluiten bij de taliban. Deze indicaties tonen aan dat de aanwezigheid van de taliban een grote invloed had op uw familie en andere mensen uit uw dorp waardoor er van u verwacht kan worden om hierover doorleefde en concrete verklaringen te geven.”

Uit wat hieraan voorafgaat, blijkt echter dat verzoeker er niet in slaagde om hierover doorleefde en concrete verklaringen af te leggen.

Voorts wijst de Raad er op dat verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegde wat betreft de vervolgingsfeiten voor en na zijn vertrek en dat deze verklaringen zijn geloofwaardigheid dan ook verder ondergraven. De adjunct-commissaris motiveert als volgt over deze verklaringen:

“Zo verklaarde u dat de taliban reeds de volgende dag nadat u gestopt was met naar de moskee te gaan bij uw thuis waren langs geweest (CGVS, p. 30). Twee dagen later kwamen ze opnieuw en hebben ze gezegd tegen uw vader dat hij zijn zoon naar hun moest sturen (CGVS, p. 30). Echter, bij de DVZ had u verklaard dat de taliban slechts één keer waren langs geweest en dit (...) op de derde dag was nadat u niet meer naar de moskee ging (vragenlijst CGVS, d.d. 09/02/2022, vraag 3.5). Bovendien is het vreemd dat u geen kennis heeft over wie van de taliban waren langs geweest of met hoeveel ze waren (CGVS, p. 31). U gevraagd waarom u deze vragen niet hebt gesteld aan uw vader zei u dat u zag dat uw vader zich zorgen maakte over u en hij met uw moeder aan het spreken was om te zien wat ze met u moesten doen (CGVS, p. 31). Dat u zich evenmin nadien lijkt geïnformeerd te hebben, is merkwaardig. Het voorgaande wijst op een gebrek aan kennis omtrent de bedreigingen van de taliban ten opzicht van uw familie en doen ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten.”

Verzoeker voert aan dat de taliban de dag nadat hij niet meer naar de moskee is gegaan een jongen van het dorp hadden gestuurd om te weten waarom hij niet aanwezig was en dat het pas twee dagen na dit bezoek is dat de taliban persoonlijk naar zijn huis zijn gekomen. Volgens hem is er dan ook geen sprake van een tegenstrijdigheid. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat hij van het gegeven dat de taliban, in hun naam, een jongen van het dorp naar zijn huis zouden hebben gestuurd, geen gewag heeft gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Er wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht vastgesteld dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over de vervolgingsfeiten voor en na zijn vertrek die zijn geloofwaardigheid verder ondergraven. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft immers op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Dat verzoeker de identiteit van de talibanleden die langskwamen niet kent omdat zij hun identiteit niet prijsgeven omwille van veiligheidsredenen is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Waar verzoeker benadrukt dat hij niet persoonlijk aanwezig was toen de taliban bij hem thuis langskwamen en dat het voor hem dan ook heel moeilijk is om details te geven over het huisbezoek, is zijn betoog tegenstrijdig met zijn verklaring op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat hij op dat moment thuis was, maar dat hij geen informatie vroeg aan zijn vader over het bezoek van de taliban omdat hij zag dat zijn vader zich zorgen maakte en zijn vader met zijn moeder aan het spreken was om te zien wat ze met hem zouden doen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 31). Hoe dan ook doet verzoeker met zijn betoog geen afbreuk aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat het merkwaardig is dat hij zich hierover dan niet achteraf heeft geïnformeerd. Dit gegeven doet inderdaad ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid (of minstens de ernst) van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Daarnaast acht de adjunct-commissaris het complete gebrek aan veiligheidsmaatregelen tussen de dag dat verzoeker gestopt is met naar de moskee te gaan en verzoekers vertrek allerminst aannemelijk. Zij duidt dit in de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaarde namelijk zelf dat u gedurende deze drie dagen thuis zat en niets hebt gedaan, u bent niet naar de moskee geweest en hebt geen gebed gedaan (CGVS, p. 31). U verder gevraagd wat er zou gebeuren als u niet zou terugkeren naar de moskee verklaarde u dat het bekend is wat de taliban zal doen en dat ze u ondersteboven zullen vastbinden aan uw voeten (CGVS, p. 30). Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat zowel u als uw vader geen maatregelen namen terwijl u op de hoogte bent dat de taliban u zouden zoeken en dat ze u zouden slagen en forceren om mee te gaan (CGVS, p. 27, 29). Dat u niet

trachtte meteen weg te vluchten, ondanks dat u wist welke gevolgen u te wachten stonden, wijst op een gebrek aan belangstelling voor het risico dat u liep.”

Verzoekers uitleg dat hij in eerste instantie geen andere keuze had dan af te wachten wat er ging gebeuren, dat het wel vaker voorkwam dat de jongeren niet naar de moskee gingen maar dat zij na enkele dagen terugkeerden, dat hij duidelijk verklaarde dat zijn vader tegen de taliban gezegd heeft dat zijn zoon – verzoeker – ziek was en dat zijn vader toen de taliban naar het huis kwamen begrepen heeft dat zij heel serieus waren, kan niet volstaan om de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat verzoeker zich wel degelijk bewust was van de handelingen die de taliban uitvoerden wanneer iemand niet meer naar de moskee kwam (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27, 29 en 31). Nu zijn vader hem gezegd zou hebben dat hij niet meer naar de moskee mocht gaan (*ibid.*, p. 16) en hij bijgevolg niet van plan was om na enkele dagen terug naar de moskee te keren, kan niet worden ingezien waarom verzoeker en zijn familie voor de zekerheid geen veiligheidsmaatregelen zouden hebben genomen. Dit geldt eens te meer nu de taliban reeds de dag nadat verzoeker voor het eerst afwezig was in de moskee een jongen van het dorp naar het huis van verzoeker en zijn gezin zouden hebben laten komen (*ibid.*, p. 30).

Vervolgens oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing als volgt dat verzoekers povere kennis van de vervolgingsfeiten van de taliban ten opzichte van zijn familieleden sinds zijn vertrek ernstige twijfels doet rijzen bij zijn asielrelaas:

“U gevraagd of er nog iets is gebeurd sinds uw vertrek verklaarde u dat uw vader gek is geworden en dat de taliban zeven of acht dagen na uw vertrek uw vader hebben meegenomen voor twintig dagen en hem hebben geslagen op zijn hoofd en gezicht (CGVS, p. 32). U gevraagd naar waar ze hem hadden meegenomen verklaarde u dit niet te weten en voegde u toe dat hij misschien ergens in hun basis was. Ook kon u niet verklaren hoe hij terug was vrijgekomen (CGVS, p. 34). Verwacht mag worden dat u toch enige basiskennis zou hebben met wat uw vader meemaakte en waar hij zou hebben verbleven, te meer daar u wel kan aangeven dat ze hem hebben gestampt en geslagen op zijn hoofd (CGVS, p. 33). Daarnaast bleek u niet op de hoogte te zijn of de taliban uw familie sinds die arrestatie nog op andere manieren hebben lastiggevalen. U geeft namelijk toe deze vraag niet gesteld te hebben (CGVS, p. 32, 34). Zonder enige concrete indicaties te geven, blijft u uiterst vaag herhalen dat ze hem uiteindelijk wel zullen vermoorden (CGVS, p. 32, 33). Wanneer specifiek wordt gepeild naar uw broers verklaart u dat ze nog te jong zijn om naar de moskee te gaan waardoor ze nog niet worden lastiggevalen door de taliban (CGVS, p. 33). Deze verklaring strookt echter niet met uw eerdere verklaringen dat u zelf naar de moskee ging toen u nog klein was en dat er zowel mensen jonger dan u, even oud of ouder dan u naar de moskee gingen en zo verschillende lessen volgden (CGVS, p. 18). Wanneer u verder werd geconfronteerd met de leeftijden van uw broers vastgesteld bij dienst Voogdij, namelijk 13, 9 en 6 jaar (fiche niet-begeleide minderjarige, d.d. 19/08/2021), gaf u aan dit te hebben gezegd zonder het juist te weten omdat ze u vroegen naar de naam en leeftijd (CGVS, p. 33). Deze verklaringen kunnen evenwel niet worden aanvaard aangezien moet worden benadrukt dat u in de asielprocedure wordt geacht informatie te verstrekken die juist is en met de werkelijkheid overeenstemt.”

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift vooreerst tot een loutere verwijzing naar – en herhaling van – zijn verklaringen, waar hij stelt dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat zijn vader werd meegenomen door de taliban voor twintig dagen en toen hard geslagen werd. Hiermee weerlegt noch ontkracht verzoeker de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Dat hij niet weet naar waar zijn vader meegenomen werd omdat zijn vader dit zelf niet weet nu hij geblinddoekt werd meegenomen, is opnieuw een loutere bewering (*post factum*). Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud louter dat zij (verzoeker en zijn gezin) niet wisten waar hij was en dat hij misschien ergens naar de basis van de taliban werd meegenomen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 32 en 34). Verzoeker slaagt er vervolgens evenmin in om afbreuk te doen aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing waar hij nog stelt dat hij gedurende het persoonlijk onderhoud uitlegde dat zijn vader uiteindelijk is kunnen vrijkomen dankzij de bemiddeling van de *malik* en de dorpsouderen. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers duidelijk dat verzoeker verklaarde dat zijn moeder naar de dorpsouderen en de *malik* is gegaan om te vragen of zij iets konden doen, maar dat ze uiteindelijk niets konden doen en hem niet hebben gevonden. Verzoeker verklaarde verder dat hij niet heeft gezien hoe zijn vader is vrijgekomen (*ibid.*, p. 34). Deze loutere bewering, die bovendien tegenstrijdig is met de verklaringen die hij gedurende het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, volstaat dus evenmin om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Ook moet er op gewezen worden dat u niet op de hoogte bent van de algemene situatie in uw dorp sinds de machtsovername door de taliban. Zo heeft u geen idee hoe de veiligheidssituatie in uw dorp momenteel is en heeft u zich hierover ook niet geïnformeerd, noch over uw vrienden met wie u samen naar de moskee ging. Bijvoorbeeld of er vrienden zijn die zich uiteindelijk al dan niet hebben aangesloten bij de taliban (CGVS, p. 34). Gelet op uw vrees om te worden gerekruteerd kan immers worden verwacht dat u zich ook na uw vertrek informeert over de problemen die u verhinderen om naar Afghanistan terug te keren, zeker indien ze een impact hebben op uw familie. Uw gebrek aan kennis hieromtrent ondermijnt dan ook in sterke mate het geloof in uw vluchtmotief.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In navolging van de adjunct-commissaris besluit de Raad dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van zijn verzet om terug naar de moskee te gaan en zich bij hen aan te sluiten om mee de *jihad* te gaan voeren niet aannemelijk maakt.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op de staatsgreep door de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke

en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Te dezen voert verzoeker aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2021 en sinds bijna twee jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld en diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemt toont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, dat hij veel vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, aldus verzoeker. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend en na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *Sharia*-wet.

Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van bijna twee jaar in Europa en zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2021 maakt hij geenszins concreet aannemelijk dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa. De Raad benadrukt dat verzoeker van zijn geboorte tot minstens zijn 18 of 19 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en aldaar gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit blijkt ook uit het gegeven dat hij daar tot de derde graad lager onderwijs naar school is gegaan (adm. doss., stuk 5, map ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, vraag nr. 11). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (*ibid.*, ‘verklaring betreffende procedure’). Daarom kan niet zonder meer worden aangenomen dat hij, na een verblijf van bijna twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien heeft verzoeker verklaard nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), zodat kan worden aangenomen dat hij er nog over een netwerk beschikt. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Het Belgisch schoolattest dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten'), toont aan dat hij in het schooljaar 2022-2023 is ingeschreven in een school waar hij DASPA onderwijs volgt. De omstandigheid dat verzoeker in België onderwijs volgt toont hoogstens aan dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot beweringen die hij op geen enkele wijze staft, met name dat hij hier veel vrienden heeft en dat hij zich westers zou kleden. Hij maakt hiermee dan ook niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "to play the game" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de strikte toepassing van de *Sharia*-wet door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In zoverre verzoeker meent vervolgd te worden door de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Verzoeker hekelt voorts dat er een jaar na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 235 658 van 29 april 2020 en een arrest van 31 maart 2020 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten

kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar hij geen *hazara* is en er nu meer informatie voorligt.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die minder dan twee jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad waar hij nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van zijn verzet om terug naar de moskee te gaan en zich bij hen aan te sluiten om mee de *jihad* te gaan voeren niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door

gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden voor zover hij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdiseerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad wijst er opnieuw op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er naar zijn oordeel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie.

De Raad herhaalt dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er naar zijn oordeel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN